

РЕШЕНИЕ

№ 2356

гр. София, 11.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 28.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Георги Терзиев

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **11470** по описа за **2021** година докладвано от съдия Ралица Романова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр.чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Б.-С О., ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица] и касационна жалба, подадена от дирекция „Инспекция по труда“ С., срещу Решение от 20.09.2021 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 9-ти състав, по нахд № 504/2021 г., с което е изменено Наказателно постановление (НП) № 22-007167 от 29.12.2020 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ (ДИТ) [населено място], с което на основание чл.416, ал.5 вр. чл.413, ал.2 от Кодекса на труда (КТ) на Б.-С О. е наложена имуществена санкция в размер на 1500,00 лв. за нарушение на чл.60, ал.1, вр. чл.61 от Наредба № 2/22.03.2004 г. за минимални изисквания за безопасни условия на труд при извършване на строително-монтажни работи, като имуществената санкция е намалена на 100,00 лева.

В касационната жалба на Б.-С О. са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и съществени процесуални нарушения – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК вр. чл.63, ал.1 ЗАНН. Касаторът твърди, че от фактите по делото, от една страна не следва изобщо, че е извършено твърдяното нарушение, тъй като е

приложимо друго алтернативно решение по обезопасяването на строежа по смисъла на чл.61 от Наредба № 2/2004 г., както и че проверката е извършена в технологичен момент на временно демонтиране на обезопасителните съоръжения при декофриране и извършване на позволени от закона действия по възстановяване на обезопасителните съоръжения, които са в изпълнение да се поддържа безопасна работна среда. Изразява искане за отмяна на оспореното първоинстанционно решение и за постановяване на друго по съществото на спора, с което да се отмени наказателното постановление.

Оспорва като неоснователна касационната жалба, подадена от дирекция „Инспекция по труда“ С.. Претендира разноски за адвокатско възнаграждение.

С подадената от дирекция „Инспекция по труда“ С. касационна жалба се възразява срещу квалифицирането на нарушението като маловажен случай. Оспорва се изцяло жалбата, подадена от Б.-С О. като неоснователна. Иска се решението на Софийски районен съд да бъде отменено като се постанови решение, с което да се потвърди изцяло наказателното постановление. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбите.

Административен съд София-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение от 20.09.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 9-ти състав, по нахд № 504/2021 г. е изменено Наказателно постановление № 22-007167 от 29.12.2020 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ [населено място], с което на основание чл.416, ал.5 вр. чл.413, ал.2 от Кодекса на труда на Б.-С О. е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лв. за нарушение на чл.60, ал.1, вр. чл.61 от Наредба № 2/22.03.2004 г. за минимални изисквания за безопасни условия на труд при извършване на строително-монтажни работи, като имуществената санкция е намалена на 100,00 лева.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Р. Ц. А.-Г., на свидетеля К. С. С., заключение на съдебнотехническа експертиза, изготвено от вещото лице А. Ц., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, като наказаното дружество, в качеството му на работодател, е нарушило нормата на чл.60, ал.1, вр. чл.61 от Наредба № 2/2004 г. за минимални изисквания за безопасни условия на труд при извършване на строително-монтажни работи. Съдът в приел, че разглежданият случай може да се квалифицира като маловажен, с оглед липсата на настъпили вредни последици, както и че нарушението е било отстранено от страна на санкционираното лице. На основание чл. 415в от Кодекса на труда НП е изменено, като размерът на санкцията е намален на 100,00 лева.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като

следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 100 състав, е валидно, допустимо и правилно, относно направените от съда изводи за установеност на административното нарушение. Решението е неправилно в частта му, с която извършеното нарушение е квалифицирано като маловажен случай.

На основание чл.220 АПК съдът възприема правилно установената от СРС фактическа обстановка: При проверка на място, на 30.11.2020 г., по работни места в обект на контрол - строителен обект „Смесена сграда с офиси, търговски площи, подземни гаражи и жилища“ в УПИ Х-1799, кв.74, м. В. ВЕЦ С., стопанисван от Б.-С О., в качеството си на работодател не е осигурил здравословни и безопасни условия на труд на всички работници, като не е обезопасил срещу падане от височина на хора и предмети контурите на 5-та етажна плоча на блок „Г“, на която не са изградени външни стени, чрез приспособления, изградени на-малко на бордова лента за крака, средно и главно перило за ръцете или чрез еквивалентно алтернативно решение. Строително-монтажните работи на обекта са спрени на 30.11.2020 г. с Акт за спиране до обезопасяването на 5-та етажна плоча на блок „Г“ на обекта на контрол. На 02.12.2020 г. в дирекция „Инспекция по труда“ – С. е представен снимков материал, удостоверяващ, че констатираните на 30.11.2020 г. нарушения са отстранени. Нарушението е извършено на 30.11.2020 г. При проверката са съставени: Протокол за извършена проверка изх. № ПР2035057/16.12.2020 г.; Акт за спиране до обезопасяването на 5-та етажна плоча на блок „Г“ на обекта на контрол.

Прието е, че с описаното деяние, от Б.-С О. е извършено нарушение на разпоредбата на чл.60, ал.1, във връзка с чл. 61 от Наредба № 2/22.03.2004 г. за минимални изисквания за безопасни условия на труд при извършване на строително-монтажни работи.

Видно от заключението на приетата по делото съдебно-техническа експертиза, потвърждава се, че работата на височина следва да се извършва при осигурена безопасност от падане на хора или предмети чрез подходящо оборудване, колективни и/или лични предпазни средства (напр. ограждения, скелета, платформи и/или предпазни (защитни) мрежи. Когато поради характера на работата използването на тези средства е невъзможно, се предвиждат подходящи възможности за достъп и използването на анкерирани защитни съоръжения или предпазни колани, захванати към устойчива и здрава конструкция.

В разглеждания случай е установено, че не са обезопасени срещу падане от височина на предмети и хора контурите на пета етажна плоча на блок „Г“, на която не са изградени външни стени, чрез най малко кордова лента, средно и горно перило или друго алтернативно решение. Установено е също, че дори да няма изградени на обекта приспособления, то е трябвало да има осигурени за всеки работник, индивидуално за момента на извършване на работата, което също не е било направено.

Деянието, за което санкциониран касатора не може да бъде квалифицирано като нарушение на общото изискване работодателят да осигури здравословни и безопасни условия на труд, заложено в чл. 127, ал. 1, т. 3 КТ, тъй като се касае за строителен обект, на който се извършват строителни и монтажни работи, където следва да бъдат изпълнени специалните нормативни изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на СМР, регламентирани с Наредба № 2/22.03.2004 г. за минимални изисквания за безопасни условия на труд при извършване на

строително-монтажни работи. При констатиране на неизпълнение от страна на работодателя на минималните изисквания при извършване на СМР следва да бъдат приложени действащите специални норми, относими към съответното противоправно бездействие. Съдът намира, че изложените фактически констатации в АУАН и НП, са подведени под съответните правни норми от раздел IV на наредбата. Разпоредбата на чл. 60, ал. 1 от Наредба № 2/22.03.2004 г., посочена като нарушена в АУАН и НП, въвежда общо правило работа на височина да се извършва при осигурена безопасност от падане на хора или предмети чрез подходящо оборудване, а чл. 61 установява конкретно начините, чрез които паданията от височина се предотвратяват. В процесното НП изрично е посочено, че Б.-С О. има качеството на работодател на строителния обект по смисъла на § 1, т. 10 от ДР на Наредба № 2/22.03.2004 г. В дефиницията на понятието „работодател“, съдържаща се в посочената разпоредба, това е не само всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, което самостоятелно наема работещи по трудово правоотношение, но и всеки, който възлага работа и носи цялата отговорност за организационно и икономически обособено образувание. В случая дружеството е „работодател“, попадайки в обхвата на § 1, т. 10 от ДР на Наредба № 2/22.03.2004 г. и същото носи цялата отговорност за организационното и икономически обособено образувание - в случая за обекта.

Посоченото деяние подлежи на санкциониране по реда на чл. 413, ал. 2 от КТ като административно нарушение, поради което НП, с което е наложена административна санкция е законосъобразно издадено.

Съгласно чл. 413, ал. 2 от КТ, работодател, който не изпълни задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице, ако не подлежи на по-тежко наказание - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв. Наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500,00 лв., определен от наказващия орган е в законоустановения минимум, с което АНО е съобразил, че нарушението е било отстранено своевременно. Съдът не споделя изложените от състава на СРС аргументи за квалификацията на деянието като маловажен случай. Не се споделя конкретно изводът, че от това деяние не са настъпили общественоопасни последици. Касае се за спазване на изисквания, които осигуряват безопасност на здравето и живота на лицата, упражняващи труд в съответния строителен обект, както и на всички преминаващи в близост до обекта лица, поради което самото неспазване на тези изисквания, каквото е установено в случая създава като последица опасност за здравето и живота на посочените лица.

Предвид изложеното, касационната жалба на Б.-С О. се явява неоснователна. Основателна е касационната жалба на дирекция „Инспекция по труда“ - С.. Оспореното решение, с което е изменено наказателното постановление следва да се отмени и да се постанови решение, с което НП № 22-007167 от 29.12.2020 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ [населено място] да се потвърди изцяло.

При този изход на делото, решението на Софийски районен съд следва да се отмени и в частта му относно разноските, които е осъдена да заплати дирекция „Инспекция по труда“ [населено място]. Същите следва да се понесат от страната, която ги е направила – Б.-С О..

Съобразно разпоредбата на чл. 63д, ал. 4-5 от ЗАНН, в съдебните производства по ал.

1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника по касация, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер на 80 лв.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 и чл. 222, ал.1 от АПК, Административен съд София-град, VII-ми Касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 20.09.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 9-ти състав, постановено по нахд № 504/2021 г., с което е изменено Наказателно постановление № 22-007167 от 29.12.2020 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ [населено място], с което на основание чл.416, ал.5 вр. чл.413, ал.2 от Кодекса на труда на Б.-С О. е наложена имуществена санкция в размер на 1500,00 лв. за нарушение на чл.60, ал.1, вр. чл.61 от Наредба № 2/2004 г. за минимални изисквания за безопасни условия на труд при извършване на строително-монтажни работи, като имуществената санкция е намалена на 100,00 лева.

ОТМЕНЯ Решение от 20.09.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 9-ти състав, постановено по нахд № 504/2021 г., в частта, с която дирекция „Инспекция по труда“ [населено място] е осъдена да заплати на Б.-С О., ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица] разноски в размер на 540,00 (петстотин и четиридесет) лева адвокатско възнаграждение и в размер на 1385,00 (хиляда триста осемдесет и пет) лева разноски за съдебни експертизи.

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 22-007167 от 29.12.2020 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ [населено място], с което на основание чл.416, ал.5 вр. чл.413, ал.2 от Кодекса на труда на Б.-С О. е наложена имуществена санкция в размер на 1500,00 лв. за нарушение на чл.60, ал.1, вр. чл.61 от Наредба № 2/22.03.2004 г. за минимални изисквания за безопасни условия на труд при извършване на строително-монтажни работи

ОСЪЖДА Б.-С О., ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], да заплати на дирекция „Инспекция по труда“ [населено място] юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв.

Решението е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.